విడుదల

[క థా ని క]

★

శ్రీ వేలూరి సహజానందం

రాత్రి నిద్రపోయే సమయానికి హఠాత్తుగా తలుపులు తట్టిన చప్పుడవగానే ఉలిక్కిపడి లేచాడు రంగడు. పక్కనున్న యువతి భయపడ్డది. మళ్లీ తలుపులవద్ద చప్పుడు. మెల్లగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్లి తలుపులు తీశాడు. గుమ్మంబైటనుంచి కారుచీకట్లో కళ్లను మిరుమిట్లుగొల్పిన 'టార్చిలైటు' వెల్తురులో ఎర్రటోపీలు తళుక్కుమనగానే రంగడి ముఖం ఆందోళనతో వెలవెలపోయింది.

"ఏమిటి?" అని అన్నాడు.

"ఆ! ఏం లేదు...నాలుగురోజులు మాదగ్గర ఉండివద్దువుగాని" అన్నాడు వాళ్లలో ఒకడు.

పక్కసావడిలో పరున్న రంగడి తల్లిదండ్రులను లేపుకొనివచ్చిందాయువతి. వృద్ధదంపతులు పోలీసులను చుట్టుముట్టుతూ, "మావాడు ఇప్పుడలాంటివేమీ చేయట్లేదు...బాబూ...బుద్ధి కుదురువచ్చి, రెండేళ్లయాక మళ్లీ ఇంటిగడప తొక్కాడు" అని విన్నవించుకున్నారు.

రంగడు పోలీసులవెంట వెళ్లటానికని తయారు కాగానే, ఆ యువతి దుఃఖవివశురాలైంది. "కంగారుపడకు...రేపు వచ్చేస్తాను." అని చెప్పి, రంగడు పోలీసులతో చీకట్లో కలసిపోయాడు.

ముసలితండ్రి కొడుకుతోపాటు మునసబు ఇంటిదాకా వెళ్లాడు. తన పాదాలమీదకు వాలుతున్న వృద్ధుడిని పైకి లేవనెత్తి, "ఇది వాడికేం కొత్తకాదు... పక్కఊర్లో పెద్ద దొంగతనం జరిగిందట...ఇనస్పెక్టరు విచారించి వదిలేస్తాడులే" అని, కోరగా రంగడికేసి చూస్తూ, మునసబు ధైర్యం చెప్పాడు.

ఆమాటల్లో వేళాకోళం, హేళనా, ద్వేషం రంగడు గుర్తించి, తండ్రిని మందలించాడు.

"నాపై రిపోర్టు మీరే పంపారనుకుంటాను." అన్నాడు రంగడు.

"అబ్బే...నా కస లేం తెలియదు. వీరు వచ్చి నీపేర వారంటు చూపేదాకా" అని జవాబిచ్చాడు మునసబు.

ఆ నిశిరాత్రి సమయంలో మునసబుగారి వెనక గోడమొత్తన చీకట్లో కంసాలి కిష్టాయ్ కన్పించటం రంగడి కాశ్చర్యం వేసింది.

"ఏం...మావా...నువ్వా ఇక్కడ ఉన్నావు?" అని అడిగాడు.

గుర్రంలా సకిలించి, "పోలీసులనగానే లేచి వచ్చాను...ఏమిటో చూద్దామని" అన్నాడు కిష్టాయ్.

కొంచెంసేపయాక కారుచప్పుడు వినబడి, ఆ యువతిగుండె దడదడ కొట్టుకుంది. చీకట్లో అలాగే కొంతసేపు నిలబడి మంచంలో కూలబడ్డది. విపరీత భయంతో వణకిపోయింది.

రంగడి తల్లిదండ్రులు, అన్నదమ్ములు ఆమెదగ్గరకు వచ్చి, "మళ్లీ ఎక్కడైనా కన్నాలు వేస్తున్నాడేమో చెప్పవే?" అని అడిగారు. తన్ను హీనంగా చూసిన వారి దృష్టి ఆమెను కలతపెట్టింది.

"అవి మానేసి చాలాకాలమైంది" అని అంది.

"గంతకు తగ్గ బొంత...వాడి కాపాటి బుద్ధి కుదురేవస్తే, నిన్నెందుకు నెత్తినపెట్టుకొనివస్తాడు." అన్నది తల్లి.

అవమానంతో ఆయువతి తల వాల్చుకుంది. అసహాయురాలి కళ్లు నీళ్లతో మూసుకున్నయ్.

సావడిలోకి వెళ్తూ వెళ్తూ రంగడి అన్న వెంకయ్య మళ్లీ అడుగులు వెనక్కు వేసి, "నీకు తెలియకుండా ఉంటుందీ! ఈ చీరెలు...ఈనగలు...ఇలా సీతాకోకచిలుకలా సింగారించుకోటానికి వాడెన్ని చోట్ల కన్నాలు వేస్తున్నాడో ?" అని వెళ్లిపోయాడు.

అతని కళ్లు గద్దకళ్లలా ఆమెను చీల్చిచూసినయ్. అన్యుని అధీనంలో ఉన్న పరస్త్రీపై అక్కసు వెళ్లబోసుకున్నాడు. ఈ ద్వేషపూరితమైన మాటలు, చూపులు ఆమెకు కొత్తకాదు. వీటి మధ్యనే ఎలాగో పడుతూ లేస్తూ రంగడిని చేరుకుంది.

తెల్లవార్లూ కంటికి కునుకు పట్టలేదు.

ఏమో ! తనకు తెలియకుండా మళ్లీ ఆ ముఠాలో చేరాడేమో ? ఏదో బస్తీలో కోట్లమీద పెత్తందారీ పని చేస్తున్నానని చెప్పుతూ, పాత నాటకమే మళ్లీ ఆరంభించాడా ?

ఉభయులూ కలిశాక, ఒకసారి మొదట్లో కొన్నాళ్లు కటకటాలవెనక ఉండివచ్చాడు రంగడు. విడుదలై వచ్చినరోజు తాను అతని పాదాలపై బడి, మళ్లీ సంకెళ్లు తగిలించుకొనే పనులు చేస్తే చంపుకుంటానని ఒట్టువేసుకుంది. అప్పటినుంచి ఎన్నో బస్తీలు తిరిగారు. ఏదో దేవుడి చలవవల్ల ఇంత సంపాదిస్తున్నాడు. వడ్డీవ్యాపారులవద్ద కొన్నాళ్లు...వెండి వ్యాపారులవద్ద కొన్నాళ్లు...ఇంకొన్నాళ్లు బట్టల వ్యాపారం...

కాని ఇప్పుడు అకస్మాత్తుగా మళ్లీ పోలీసులు సాక్షాత్కరించగానే ఆమె నిర్ఘాంతపోయింది. ఏదో దారిన పోతున్న బండీ ఒక్కమాటు బోల్తాకొట్టినట్టయింది.

పోలీసులంటే తనకు తెలుసు. వాళ్లచేతుల్లో పడిన మనిషి త్వరలో బైటపడడు...ఎన్నాళ్లు శిక్ష వేస్తారో ! ఈలోగా తా నేమవాలి ?

ఇది కొత్త వూరు తనకు...రంగడి కుటుంబం దగ్గరనుంచి వూరిలోవాళ్లదాకా అంతా తనను దుమ్మెత్తిపోసేవారే...బజారులో వెళ్లే ప్రతిమగవాడూ గుమ్మంలోంచి తనకేసి చూసేవాడే!

బస్తీల్లో పురుషులు స్త్రీలను వేటాడుతారని తనకు తెలుసు. తాను సత్రాల్లో, ఇళ్లఅరుగులపై, స్టేషనుప్లాటుఫారాలమీదా దైన్యంతో కృశిస్తున్నప్పుడు, తమ కళ్లతో తన్నెలా హింసించేవారు !

పల్లెటూరిలోనూ అవే కళ్లను చూస్తోంది. తాను ఒంటరిగా ఈతోడేళ్లమధ్య ఎలా గడపటం ?

మర్నాడు రంగడి తల్లిదండ్రులతో చెప్పింది— పోలీసుస్టేషను కెవరినైనా పంపించమని.

"ఎవరు వెళ్తారు ? నువ్వే వెళ్లు...నీకేం ?...మగరాయుడివి. వాడు అసలే భ్రష్టుడు...నువ్వు దాపరించాక...ఇక అనుకోవలసిం దేమి వుంది?" అని జవాబిచ్చారు.

ఆసాయంకాలందాకా ఎదురుచూసింది. ప్రియుడు తిరిగి రాలేదు. ఆమెభయం హెచ్చింది.

మరునాడు పొద్దున హఠాత్తుగా పోలీసులు మళ్లీ సాక్షాత్కరమై, ఆమెనగలూ, ఏవో వెండి సామాన్లూ తీసుకుపోయారు. అవి తన స్వంతం అని ఎంత మొత్తుకున్నా, అధికార్లు మాటవినలేదు. పోనీ పోతేపోయినయ్ నగలు...రంగడు విడుదలైతే అంతే చాలు...

ఊరంతా రంగడి గొడవతో గుప్పుమంది. పోలీసులు ఆ యువతినగలనూ, వెండిసామాన్లను స్వాధీనంచేసుకున్నప్పుడు గ్రామస్థులు నిశ్చేష్టులయారు. రంగడికి ఈ ఐశ్వర్యమంతా ఎలా వచ్చింది ?

రంగడు గజదొంగ అని నిర్ధారణచేశారు.

౨

రెండేళ్లు అజ్ఞాతవాసంలో ఉండి, హఠాత్తుగా సతీసమేతంగా దర్శన మిచ్చిన రంగడిగురించి వూరంతా

ఈరెండు నెలలనుంచీ మోగిపోతోంది. ఇళ్లలో, బజార్లలో, రేవులవద్ద, గుడివద్దా తీవ్రంగా చర్చలు సాగినయ్.

ఇలా కొన్నాళ్ళపాటు కంటి కగపడకుండా ఉండి, మళ్ళీ హఠాత్తుగా తయారవటం రంగడికి మొదటిసారి కాదు. గడచిన అయిదారేళ్ళలో పట్టుమని వాడు పదినాళ్ళు కూడా ఇంటి చెంతన ఉన్న పాపాన పోలేదు. ఎవరికీ తెలియకుండా మాయమయేవాడు. మళ్ళీ తిరిగి...సిల్కులాల్చీ, బస్తీచెప్పులు, చేతిగడియారం వగైరా ఘరానామనుష్యుల పటాటోపాలతో వేంచేసేవాడు. పోలీసులకు వీడు చిరపరిచితుడు.

కాని ఈసారి ఒక చక్కని పడుచును వెంటబెట్టుకొని రాగానే, వూరి పెద్దమనుష్యులకు వాడిపై శ్రద్ధ ఎక్కువైంది. వెధవ! పోనీ, ఏదో పిలిచి, మెల్లగా విషయం కదిల్చి చూద్దామా అంటే, వాడి నాలిక నిప్పు అయ్యో! తలపొగరు! భక్తా, భయమా! తమ నీతినీ, జాతినీకూడా ఏకరువుపెట్టుతాడు.

రంగడుమటుకు మాంచి ఉత్సాహంగా, షోకిల్లాలా అటూ ఇటూ బజార్లలో నదురూ బెదురూ లేకుండా తిరుగుతూనే ఉన్నాడు.

వాడి వేషం, ధోరణీ చూసి, "పెద్ద జాతకం ఈ వెధవాయిది." అనుకున్నాడు ఆవూరి జ్యోతిష పండితుడు. వాడిని పిలిచి, ఏదో సరసమాడబోతే, "బాబుగారు...గోతిలో పడి మోకాలు చితికి నాలుగు నెలలు తీసుకోటం నేను మరచిపోలేదు" అన్నాడు రంగడు. అసలు సందేహిస్తూ, సందేహిస్తూనే అడిగాడు శాస్త్రుల్లుగారు. అనుకొన్నంతా అయింది. సంధ్యావందనం వేళ అయిందంటూ గబగబా ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

రేవులవద్ద అమ్మలక్కలూ ఊరుకోలేదు. రంగడు లేవదీసుకువచ్చిన కొత్త స్త్రీ గురించి, ఎన్నో రహస్యాలను బైటకులాగారు. అది ఇప్పటికి ఇద్దరితో ఉందనీ, ఈ పాపిష్ఠివెధవను నట్టేట్లో ముంచుతుందనీ తీర్పుచెప్పారు. అసలది ఎవరినీ పెండ్లిచేసుకోలేదనీ, వ్యభిచారమే దాని వృత్తి అనీ కొందరన్నారు. దాని మొహం చూస్తేనే పంచమహాపాతకాలు చుట్టుకొంటాయని ఒక పెద్దామె అంది.

"ముఖం బాగా ఉంటుందట...పచ్చని పసిమిట...అసలు వాళ్లకులండిలా లేదుట" అని ఇంకోఆమె తగ్గు స్వరంలో దాని అందాన్ని ప్రశంసించింది.

"ఆ! అలాంటివాళ్ల ముఖాలు అలాగేఉంటయ్" అని కటువైన సమాధానం ఇచ్చింది పెద్దామె.

ఆంతరంగికుడైన మిత్రుడు కంసాలి కిష్టాయ్ మునసబుగారితో చెప్పాడు. "సాక్షాత్తు......రంభ! మెడనిండా నగలుకూడా నండి......వీడి అదృష్టం మండ."

మునసబు ఈరంభయొక్క అదృశ్య అందాన్ని మానసికంగా ఆస్వాదిస్తూ, "ఒక కంట కనిపెట్టుతూ ఉండు...వీడు బందిపోటుదొంగ...ఇవాళ......ఇంత డాబుసరి...పెళ్లాం...నగలు...వీడి ఠీవి...అసలు వీడు రోజూ రాత్రిళ్లు ఊళ్ళోనే ఉంటున్నాడో...లేదో...కొంచెం వాకబుచేస్తూఉండు." అని తన సందేశాన్ని, ఆదేశాన్ని విన్పించాడు.

"రాఘవయ్యగారూ! నేను మరచిపోయానా...? పొలంగట్టున అడ్డీకి అడ్డుగా నిలబడి, వళ్లూ పై తెలియకుండా, తమపై ఆ వెధవ కర్ర ఎత్తటం...నేను మరచిపోలేదు. తండ్రి, వాళ్ళు కాళ్లమీద పడగానే, మెత్తని హృదయంకాబట్టి, ఊరుకున్నారు. వాడికి శాస్తి జరగనంతవరకూ..." అని ఆగాడు కిష్టాయ్.

ఈ గతపరాభవాన్ని గుర్తుకు తేగానే, అభిమానరోషాలు కలిగి, "శరభయ్గారి బిడ్డను కానూ...వాడికి శాస్తి తప్పదు." అన్నాడు మునసబు.

ఒకరోజు బాగా చీకటిపడ్డాక రంగడు తలుపులు తట్టి, లోపల ప్రవేశించి, ఏదో గొలుసు చూపించి, బాగుచేయమన్నాడు. కిష్టాయ్ ఓరకంటితో చూసి, "ఎక్కడిది అల్లుడూ గొలుసు?" అన్నాడు.

"దానికి వాళ్ల పుట్టింటివాళ్లు పెట్టారు." అన్నాడు రంగడు.

కాసేపుండి, దీపంవెల్తురులో గొలుసును చేతుల్లో తిప్పుతూ, "వాళ్లెవరో నీకు తెలుసా ?" అన్నాడు కిష్టాయ్.

రంగడి ముఖం క్షణమాత్రం వివర్ణమైంది.

"అదేంటి మావా? అలా అడుగుతావ్ ?" అన్నాడు.

కిష్టాయ్ సంభావణను పొడిగించలేదు. మరునాడు బాగుచేసి ఇస్తానన్నాడు.

ఈ వృత్తాంతం కిష్టాయ్ చెప్పాక, మునసబు అన్నాడు. "అదే...నేను చెప్పలేదూ...దొంగబుద్ధి ఎక్కడకు పోతుంది! అందుకే ఓకంట కనిపెట్టుతూ ఉండమన్నాను."

తర్వాత కొంచెంసేపు మౌనంగా మునసబు ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూండడం చూసి, కిష్టాయ్ అడిగాడు. "దేన్ని గురించో..."

"అదే...రంభ అన్నావే...ఇవ్వాళ నాకళ్లకు పండుగ...రేవులోంచి నీళ్లు తీసుకువెళ్తుంటే చూసే అదృష్టం కలిగింది." అన్నాడు మునసబు.

గుర్రంలా సకిలించి, "కిష్టాయ్ చెప్పితే ఏమో అనుకున్నారు. సాక్షాత్తూ మీకళ్లతోనే చూశారుగా..." అని, ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ, "మన చేతుల్ని దాటి పోలేదు లేండి పిట్ట." అన్నాడు కిష్టాయ్.

ఆంతరంగికుని హామీకి మునసబుకు తృప్తికలిగింది.

ఊరిలో రంగడి పరిస్థితి కొంచెం బాగుపడ్డది. కుర్రకారులో కొంతమంది వాడికి శిష్యులుగా తయారవుతున్నారు. కంసాలి కిష్టాయ్ కూడా రంగడికి మిత్రుడయాడు. అంతేకాదు. ఊర్లో కొంతమందికి ఆశ్చర్యమూ, కోపమూకూడా కలిగిస్తున్న విషయం...కొత్తయువతితో కిష్టాయ్‌కి కొంచెం పరిచయమైంది.

మధ్యమధ్య మునసబు కిష్టాయికి కర్తవ్య జ్ఞానాన్ని బోధిస్తూనే ఉన్నాడు.

"నేనేదో దానితో స్నేహంగా ఉంటున్నానని అనుకుంటున్నారు. ఈస్నేహమంతా దానిచుట్టూ అల్లుతున్న సాలీడుగూడు" అన్నాడు కిష్టాయ్.

మునసబుగారు అటూ ఇటూ చూసి, మెల్లగా అన్నాడు:

"ముందు వాడి పని పట్టించాలి. పక్కవూరి మేడవారింట్లో పెద్ద దొంగతనం జరిగిందిట. నగలు, వెండికంచాలు...రొక్ఖం పోయినయిట."

వెంటనే కిష్టాయ్ అందుకున్నాడు:

"మరి ఊరుకున్నారేం...ఇంకా...స్టేషన్‌కు కబురంపకపోయారా ?"

"కబురేమిటి ? చీకటి పడగానే పోలీసులే వస్తుంటే" అన్నాడు మునసబు దరహాసంతో.

గురువుగారి కార్యదక్షతకు మహదానందం పొంది, "నాకు తెలియదూ...రాఘవయ్యగారూ! మీకంటపడ్డవాడూ, ఉండేలుదెబ్బ తిన్న పిట్టా సమానం అని." అని ప్రశంసించాడు కిష్టాయ్.

3

మూడురోజులైనా ప్రియుడు తిరిగిరాలేదు. ఆవేదనతో, నిరాశతో, అన్నపానాలు మాని, యువతి నిర్జీవంగా ఉంది. చూడవచ్చిన కిష్టాయిని బతిమాలుకుంది ఎలాగైనా సాయం చేయమని.

కిష్టాయ్ వెళ్లిపోగానే, రంగడి అన్న వెంకయ్య సావడిలోంచి వచ్చి, "ఉహూ!......అప్పుడే కిష్టాయ్‌తో ఏదో లాలూచీ చేస్తున్నావే!" అన్నాడు.

గుండెలో బాకు పెట్టి పొడిచినట్టుంది ఆమెకు. నోరు తెరిస్తే పాములా విషం గక్కుతున్న ఈ పురుషుణ్ణి చూడగానే అసహ్యం, క్రోధం కలిగినయ్.

"ఇకనుంచి...ను వ్వీగదిలోకి రావద్దు" అంది.

"అబ్బో...పత్తిత్తు..."

"ఛీ...వెధవమాటలు..."అని, వెంటనే తోక తొక్కిన తాచై, "ఫో...దుర్మార్గుడా...ఇక్కడ నుంచి..."అని తీక్షణంగా చూసింది.

వెంకయ్య రోషావేశంతో ముందుకు రెండడుగులు వేశాడు. ఇంతలో సావడిలో ఏదో అడుగుల అలికిడి అయి, తండ్రిదగ్గు వినబడగానే, ఆమెకేసి రౌద్రంగా చూసి వెనక్కు తిరిగాడు.

అతని రౌద్రదృష్టి ఆమెకు పగపట్టిన పాములా ఉంది.

తన మొదటిరోజులు గుర్తుకు వస్తున్నయ్ ఆమెకు. ఆ దుఃఖం, కష్టాలు, అసంతృప్తి గట్టెక్కినా యనుకుంది. కాని మళ్లీ తన బతుకు రాళ్లపాలయే ట్టుంది.

మొదటిరోజుల్లో భర్త తాగివచ్చి, పైబడి కొట్టేవాడు. పనికిమాలిన ఘాకనంతా చుట్టూ పెట్టుకొని, తాగుడుతందనాలతో తనను హింసించేవాడు. భర్త అనమత్వం అలుసుగా తీసుకొని, మిగతావాళ్లూ తన మెడచుట్టూ చేతులు చుట్టేవారు.

ఆ దృశ్యాలు కళ్లలో మెదలగానే, ఆమెకు గుండె జలదరించింది. ఆ నరకకూపంలోంచి ఎలాగో బైటపడ్డది. అత్తింటికి, పుట్టింటికి దూరమై దేశం తిరిగింది...గతానుభవాలన్నీ తలపుకు రాగానే, గాయాలను కెలికినట్లయింది. వెధవ బతుకు...ఏ నుయ్యో, గొయ్యో చూసుకుంటే, ఇప్పటి కష్టాలూ, గతస్మృతీ ఏవీ తనను బాధపెట్టలేకపోయేవి. ఛీ! ఏమిటో పాడు ఊహలు!

సావిట్లో కిష్టాయ్, రంగడి తల్లిదండ్రులూ, అన్నదమ్ముల మాటలు గుసగుసలుగా వినబడుతున్నయ్. కొద్దిసే పయాక, సావడిగుమ్మంకద్ద అలికిడిఅయి, కిష్టాయ్ లోపలకువచ్చాడు. రక్షించమని మళ్లీ బతిమాలుకుంది.

కిటికీలోంచి బైట చీకట్లోకి చూస్తూ, "నాకూ నిద్రపట్టట్లేదు...నిన్ను చూస్తుంటే...రక్షించగలిగిన వాడు ఒక్కడే ఉన్నాడు." అని అన్నాడు కిష్టాయ్.

ఆతురతతో అడిగింది: "ఎవరు?"

"ఆ...ఎవరేముంది...నువ్వు చూసేఉంటావు...మునసబు." అన్నాడు ఆమెకళ్లలోకి చూస్తూ.

అతని చూపూ, స్వరమూ ఆమెను కలతపెట్టినయ్.

ఆమె మెల్లగా అంది—గాద్గదికస్వరంతో:

"ఇప్పుడు వెళ్దాం...పదండి...ఆయన కాళ్లమీద పడి మొర పెట్టుకుంటాను...కావాలంటే డబ్బు..."

"డబ్బు ఎందు కాయనకు?...ఎబ్బే...అదేం అక్కర్లేదు. ఈపాటి భాగ్యానికి నువ్వాయన కాళ్లమీద పడాలా?" అన్నాడు కిష్టాయ్.

ఆమె ఏమీ తోచక, భీతితో నిలబడ్డది.

కిష్టాయ్ ఆరంభించాడు:

"ఇంకా నలభయ్ దాటలేదు మునసబుకు. మంచివాడు...బాణాకర్ర పుచ్చుకుంటే పదిమందికి జవాబు చెప్పుతాడు."

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. మళ్లీ కిష్టాయ్ చెప్పుకుపోతున్నాడు:

"నిన్ను ఒకరోజు రేవుకద్ద చూశాడ్టట...నీ అందం చూసి, నీపై చాలా జాలిపడ్డాడట...నీ కన్నూ ఆయనమీద పడివుంటుందిలే."

యువతి గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. కిష్టాయ్ ముఖాన్ని చూడగానే కంపించింది. గదిలో దీపం తటాలున ఆరిపోయి, ఆ కారుచీకట్లో తన్నెవరో బాహువుల మధ్య బంధించిన ట్టుంది. రేవుదగ్గర చూసిన మునసబు గుర్తుకు రాగానే, ఆపాదమస్తకం వణికిపోయింది.

"పొద్దుపోయింది...రేపు వస్తాను."అంటూ లేచి వెళ్లాడు కిష్టాయ్—తన మాట లామెలో గాలి దుమారాన్ని రేగకొట్టినాయని గ్రహించి.

కొంతసే పయాక సావట్లోంచి మాటలు వినబడుతున్నయ్.

"పిథికత్తెకు వాడనేమిటి, పీడనేమిటి? కిష్టిగాడు చెప్పినదానికి 'ఊ' అంటే, రేపీపాటికి రంగడు వచ్చేస్తాడు."అని.

రంగడి అన్న వెంకయ్య అంటున్న ఆ మాటలు వినబడగానే, వెనకరోజు అతను తనవైపు ఉద్రేకంగా

రావటం, పగపట్టిన పాములా చూసి వెనక్కు తిరిగి వెళ్లిపోవటం ఆమెకు గుర్తువచ్చినయ్.

ముసలితల్లి అంటోంది: "ఛీ...ఈ మునసబు ఎక్కడ దాపరించాడో...బజారులో ఆడది తలెత్తుకొని వెళ్లటానికి వీలులేదుగదా."

మరునాటిరాత్రి రంగడి అన్న వెంకయ్య మళ్లీ గదిలో అడుగుపెట్టి అన్నాడు:

"ఆ కిష్టాయ్‌తో బింకానికి పోయావుటగా... ఈ నంగనాచివేషాలు కట్టిపెట్టు...రేపీపాటికి మావాడు వచ్చేస్తాడు...గొప్పవు పోదు...పాపం వాడు అగ్నిసాక్షిగా పెళ్లిచేసుకొన్న దానివయ్యె." పగ దీర్చుకుంటున్న వెంకయ్యను..."ఛీ...దరిద్రుడా...ఇక్కడనుంచి...ఫో" అంది. తన్ను దొడ్లోంచి కేక వేస్తున్న తల్లిమాటలు విని, అంతలో అతను వెళ్లిపోయాడు.

కొంచెంసేపయాక కిష్టాయ్ వచ్చాడు. ఆమె ముఖంలో విముఖత్వం చూసి, మెల్లగా అన్నాడు:

"వీడు...రంగడు...వట్టి వెధవ...తాగుబోతు... దొంగ...గజదొంగ...నువ్వేదో నమ్మి వాడి గోతిలో పడ్డావు."

నిజమే. కాని ఈ ఏడాదిలో తనదగ్గరకు వచ్చాక రంగడు పూర్తిగా మారిపోయాడు. తాగుడు మానాడు. దొంగతనం మానా నన్నాడు. తన్నెప్పుడూ మోసం చెయ్యలేదు.

కిష్టాయ్ ఆరంభించాడు:

"మునసబుగారికి నీపై జాలి కలగటం, కన్నుపడటం నీ అదృష్టం."

ఆమె నిర్జీవిలా చూసింది.

కిష్టాయ్ ఉత్సాహంగా—

"ఏముంది ?...ఆయనకోరిక తీర్చటం నీ కంత కష్టం కాదు. నీకూ మేలు కలుగుతుంది" అని చెప్పి, వెళ్లిపోయాడు.

ఆరాత్రంతా ఆమెకు నిద్రపట్టలేదు.

పగలల్లా అనేకఆలోచనలతో ఆమెమనస్సు కలత చెందింది. కిష్టాయ్‌సలహా, వెంకయ్య ఆజ్ఞ, జైలులోని ప్రియుడు—ఈతలపులతో నిప్పుమధ్యనుంచున్నట్టుంది ఆమెకు.

వాళ్లన్న మాటలు ? తాను వీధికత్తె ! నిజమే... మొగుడిని విడిచిపెట్టింది. తర్వాత తన్ను దగ్గరకు తీసుకొన్నవాడే తన్నో సత్రంలో దింపి అకస్మాత్తుగా పరారయ్యాడు. మళ్లీ ఈరంగడు ఎదురయాడు-ఒక స్టేషన్ దగ్గర. మరి ఇప్పుడు తనంటే అందరికీ ఎంత అలుసు ? తాను రంగడిభార్య అన్న విషయం ఎవడూ మనస్సుకు పట్టించుకోడు. మొగుడిని విడిచి, మరొకడితో ఉంది కాబట్టి, ఎప్పుడూ ఇక అంతే అని వాళ్లంతా అంటున్నారు !

ఆత్మహత్యకై పాడునూతివద్ద నిలబడిన ప్రాణి ఆ అగాధంలోకి ఒక్కసారి చూసినట్టు, ఆమె తన దుఃఖమయ కళంకజీవితంలోకి చూసుకుంది. నిగ్రహాని కతీతమైన దుఃఖంతో మూలిగింది.

నిశిరాత్రి అయింది...సావడి నిశ్శబ్దంగా ఉంది. గుమ్మందగ్గరకు వెళ్లి చూసింది. అక్కడ ఎవరూ లేరు. వసారామూలనుంచి ఏవో గుసగుసలు స్పష్టాస్పష్టంగా వినబడుతున్నయ్. ఇంటిచుట్టూ దొంగలు దాక్కున్నట్టు తోచింది ఆమెకు. తీవ్రభయ మామెను ఒక్కసారిగా పెనవేసుకుంది. గాలికి సావడి చీకట్లో దండెం మీద గుడ్డ ఏదో అల్లల్లాడగానే, వెంకయ్యనీడ అనుకొని, నేలలో పాతుకుపోయింది.

వీధితలుపులు తట్టిన చప్పుడయింది. ఉలిక్కిపడి, వెనక్కు తిరిగి, మెల్లగావెళ్లి తలుపులు తీసింది.

ఆనిశీథంలో కిష్టాయ్‌వెనక నున్న వ్యక్తిని చూడగానే, ఆమెగుండె ఝల్లుమంది. సుడిగుండాల్లోకి జారిపోతున్నట్టుంది.

"బాబుగారే......నీదగ్గరకు వచ్చారు......నీ అదృష్టం" అని కిష్టాయ్ కొంటెగా చూసి, వీధిచీకట్లో లీనమయాడు. తలుపు గడియవేసి మునసబు మీదికి వచ్చాడు.

అతని కళ్లలో వేటకుక్కలు ఆకలితో అలమటిల్లుతున్నట్టుంది ఆమెకు.

కొలదిక్షణాలయాక ఆ పాకలో దీపపుకాంతి తగ్గింది.

పరపురుషుడు తనను చీకట్లో అదిమి పట్టుకోగానే, ఆమెకు శరీరం అంతా దహించుకుపోయినట్లయింది. హంతకుని గుప్పిట్లో ఉన్నట్టుంది.

౪

విడుదలైన రంగడు జైలుబైట తనకోసం నుంచొనివున్న ప్రియురాలిని చూడగానే విస్తుపోయాడు.

"నేను రాననుకున్నావా?" అన్నాడు.

ఆమె ఈమాటలు వినిపించుకున్నట్టు లేదు. జవాబేమీ ఇవ్వలేదు.

తేజస్సు ఉడిగిన ఆ ముఖాన్నీ, కళ్లనూ చూసి, "విడిచిపెట్టేశారుగా......ఇంకా ఎందుకు అలా ఉన్నావు..."అన్నాడు.

ఆమె కివీ వినబడ్డట్టు లేదు.

"నేను మళ్లీ దొంగనయ్యాననుకున్నావా?... ఇదివరకే నీకు మాట ఇచ్చాగా! నమ్మవూ"అని అడిగాడు రంగడు.

ఆమెపెదవులు కదిలినయ్. కాని మాటలు వెలువడలేదు.

చెట్టుకింద సామానుతో ఉన్న ఒంటెద్దుబండీకేసి ఇద్దరూ వెళ్లారు.

"ఎక్కడకు ప్రయాణం?"అని, "చూశావా... పాపం మళ్లీ మనసబే విడిపించాట్ట...పోలీసు చెప్పాడు" అన్నాడు రంగడు.

వెంటనే ఆమెకళ్లు అశ్రుసముద్రాలైనయ్.

"బస్తీకి వెళ్దాం...ఇక్కడ వద్దు"అన్నది ఆమె.

అధికారులు తిరిగి ఇచ్చివేసిన నగలమూట చూపించి, "మనవి మళ్లీ మన కిచ్చేశారు"అన్నాడు రంగడు సంతోషంతో.

అతని సంతోషంగాని, దక్కిన నగనాణ్యాలుగాని ఆమెకళ్ల కగపడ్లేదు.

రైలు సాగిపోతోంది. ఎదురుగా బెంచిమీద కూర్చొన్న ప్రయాణీకులు...ఇద్దరు ముగ్గురు ఆమెకేసి చూశారు. ఆచూపులు చూడగానే, ఆమెహృదయంలో స్మృతిసముద్రం ఒక్కసారి హోరుమంటూ ఉప్పొంగింది.

పెట్టెలోంచి ముఖం తిప్పుకొని, బైట చీకట్లోకి చూస్తోంది ఆమె. వంతెనకిందనుంచి నది నిశ్శబ్దంగా ప్రవహిస్తోంది. పగలల్లా నావికులు పెట్టే సంక్షోభకు నదీహృదయం ఇప్పుడు సేదతీర్చుకుంటూ ప్రశాంతంగా ఉంది. చంద్రకిరణాల్లో అలలు మెరుస్తున్నయ్.
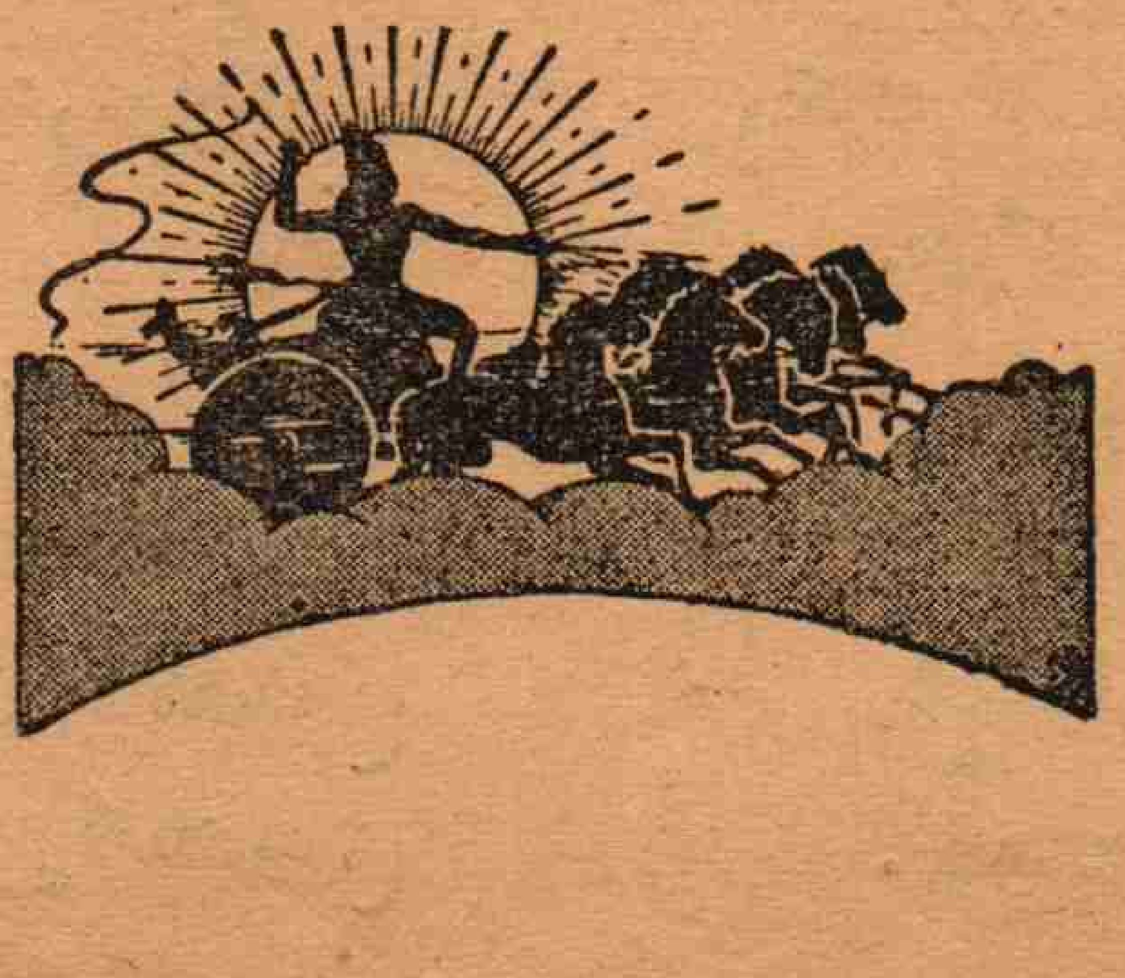
అశ్రుపూరితనయనాలతో ఆ మహాప్రవాహంకేసి చూస్తోంది ఆమె.